

Όσο διαρκεί η επέτειος

Άρθρο του **Χρήστου Γιανναρά**

Οι Έλληνες πετύχαμε να επιβιώσουμε, όχι σαράντα, αλλά τετρακόσια «χρόνια σκλαβιάς και φυλακής». Όμως σερνόμαστε, δυο ολόκληρους τώρα αιώνες, ως «ελεύθερο» κράτος, σε ένα ρεζιλίκι αυτοκαταστροφής, θλιβερό.

Αυτός θα μπορούσε να είναι ο κεντρικός άξονας προβληματισμού στην ενιαύσια επέτειο της «εθνεγερσίας» μας. Επειδή, όμως, έχουμε φτάσει στον έσχατο (δηλαδή γελοιωδέστατο) πάτο της παρακμής, ο «εορτασμός» μας παρακάμπτει προγραμματικά κάθε ενδεχόμενο αυτοκριτικής.

Παραδόθηκε εμβληματικά η ευθύνη του εορτασμού σε πρόσωπα που ξέρουν, ίσως, τις τεχνικές του εντυπωσιασμού, αλλά αγνοούν κωμικοτραγικά τις προϋποθέσεις για την ιστορική επιβίωση μιας συλλογικότητας.

Χρήστος Γιανναράς

Ολόκληρη η Ελλάδα αντιλαμβάνεται και γιορτάζει την επέτειο με τους όρους που έχουν επιβάλει στην Ιστοριογραφία οι δυτικές σκοπιμότητες. Ξεχάστηκε ότι οι Έλληνες ξεσηκώθηκαν, για «να ελευθερώσουν την Πόλη και την Αγία-Σοφιά» – ενδεχόμενο, που ήταν ο εφιάλτης της Δύσης.

Εξουδετέρωσαν οι Δυτικοί τον εφιάλτη μεθοδικά: συγκατατέθηκαν στη δημιουργία ενός εδαφικά ελάχιστου κρατιδίου, που θα περιλάμβανε τοποθεσίες και ονομασίες της Αρχαίας Ελλάδας, αλλά θα βρισκόταν κάτω από τον άμεσο έλεγχο της Δύσης – ανομολόγητο, τυπικό ωστόσο προτεκτοράτο.

Θα το διαχειρίζονταν οι Δυτικοί μέσω βασιλικής οικογένειας ευρωπαϊκής: των Βίττελσμπαχ αρχικά (Οθων) και των Γκλύσμπουργκ αργότερα (Γεώργιος). Οικονομικά, απολύτως εξαρτημένο το κρατίδιο από ευρωπαϊκά δάνεια και με όλους τους θεσμούς του (Κεντρική Διοίκηση, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Παιδεία, Θρησκεία, Διπλωματία) υποταγμένους στην παθητική μίμηση των δυτικών πρωτοτύπων.

Σήμερα, με την εμπειρία δύο αιώνων δουλείας στον μιμητισμό και στην εξάρτηση (με αδιάντροπη πάντοτε τη μέθη για «εξευρωπαϊσμό»), ένας Έλληνας μέσης ευφυΐας μπορεί μάλλον να διακρίνει,

ακόμα και ποιοι υπουργοί σε κάθε ελληνική κυβέρνηση είναι «εμφυτευμένοι» από ποια δυτική, «προστάτιδα» της Ελλάδας, χώρα.

Θεωρούμε οι σημερινοί Ελληνώνυμοι εντελώς αυτονόητο να αποκαλούμε «προστάτιδες» τις δυνάμεις, που αρνήθηκαν μεθοδικά (άμεσα ή έμμεσα) την ακεραιότητα της ελληνικής ιστορικής παρουσίας και συνέχειας – οργάνωσαν τη συρρίκνωση του Ελληνισμού σε κρατίδιο κωμικά μεταπρατικό.

Η σημερινή Ελλάδα, με αποσβησμένη τη μνήμη και την αξιοπρέπεια της άλλοτε αυτοκρατορίας, παραιτημένη αργιστικά από κάθε ισοτιμία στις σχέσεις με το ΝΑΤΟ, τις ΗΠΑ, την Ε.Ε., επιτρέπει στον κάθε Σόμπλε και στον κάθε Σαρκοζί να χλευάζει, στη διεθνή σκηνή, τον εξευτελισμό της υποταγής της στη δική τους τοκογλυφία.

Αξίζει να προβληματιστούμε με τη σύγκριση: Ποια συλλογική ατίμωση λογαριάζουμε απεχθέστερη και οδυνηρότερη: Την αυθαιρεσία και αρπαχτικότητα των άλλοτε Τούρκων πασάδων και αγάδων ή τον δολοφονικό αμοραλισμό των σήμερα «συμμάχων» μας (ΝΑΤΟ, ΗΠΑ, Ε.Ε.);

Δεχθήκαμε οι Έλληνες να «ανήκομεν εις την Δύσιν», όταν «Ανατολή» ήταν ο εφιάλτης του σοβιετικού ολοκληρωτισμού. Ο εφιάλτης εκείνος εξέλιπε, αλλά οι «σύμμαχοί» μας έχουν μονιμοποιήσει την κατοχή των στρατιωτικών τους «βάσεων» στα εδάφη μας, ενώ δεν ταυτίζονται οι αμυντικές μας ανάγκες: Γι' αυτούς αντίπαλος στις κυριαρχικές τους φιλοδοξίες είναι ο Πούτιν, για μας απειλή εξ Ανατολών είναι το Ισλάμ και ο μεγαλομανής Ερντογάν.

Τα συμφέροντά μας δεν συμπίπτουν, η συμμαχία έχει αλλοτριωθεί σε απροκάλυπτη υποταγή του προγραμματικά αδύναμου στον συγκυριακά ισχυρό. Φυσικά, δεν το λέμε. Το κρύβουμε κάτω από το χαλί.

Αλλά κάτω από το χαλί είναι αδύνατο να κρυφτεί ο τρόμος της απειλής του θανάτου. Ναι, καθόλου υπερβολή, στην Ελλάδα σήμερα νεκρώνεται εσκεμμένα και προγραμματικά η γλώσσα, έχει επίσης εσκεμμένα ενταφιαστεί η αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα, έχει θρησκευοποιηθεί, δηλαδή ακυρωθεί, η Εκκλησία.

Και τα τρία εγκλήματα εξωραΐζονται και αποκλείεται κάθε αντίσταση άμυνας, διότι και τα τρία λανσάρονται σαν «κατακτήσεις» εκσυγχρονισμού, «προόδου», εξευρωπαϊσμού.

Πουλιέται το «Ελληνικό» στην Αττική, κορυφαίο σμαράγδι της μεσογειακής ομορφιάς, τόπος μοναδικός όπου το φως δεν αφήνει σκιά, λαμπρύνει τα πάντα, όπως στη ζωγραφική του Σπύρου Παπαλουκά.

Και πουλιέται, έχοντας ήδη ατιμαστεί αυτό το μοναδικό κάλλος, για να χτιστούν τρεις ουρανοξύστες, μαζί με το γυφταριό «περιωπής» χαρτοπαιχτικών άντρων. Ναι, στην Αττική. Για να πλουτίσουμε οι Ελληνώνυμοι, έστω σαν νταβατζήδες.

Ο πολιτισμικός μας θάνατος και η ιστορική μας εξαφάνιση δεν είναι δυνατό να αναχαιτιστούν με την πολιτική – η πολιτική στο Ελλαδιστάν έχει προ πολλού τελειώσει.

Ούτε από τις Ενοπλες Δυνάμεις, ούτε από νομοθέτες ή καλοπροαίρετους δασκάλους μπορούμε να περιμένουμε το θαύμα. Γιατί, το να ξαναγεννηθεί ζωή (όχι «μεταρρυθμίσεις», «βελτιώσεις», «ανακαινίσεις»), να ζωντανέψει βιωματικές εμπειρίες η γλώσσα, να ξαναλειτουργήσουν σχέσεις, κοινότητα, τέχνη, συλλογικές προοπτικές – όλα όσα προϋποθέτουν γέννα και όχι απλώς κατανόηση και απόφαση, μόνο στις εκκλησιές μπορεί να συμβούν.

Να δείτε τους ναούς να γίνονται σχολειά που να σώζουν τη γλώσσα, να σώζουν τη μουσική, τη ζωγραφική, τη δραματουργία ως δυνατότητες να κοινωνείται η ύπαρξη, όχι να προπαγανδίζονται «πεποιθήσεις». Αυτά τα «κρυφά», δηλαδή ανοιχτά σε όλους, μέρα και νύχτα, σχολειά, μόνο ένας παλαβός (δηλαδή αληθινός) αρχιεπίσκοπος μπορεί να τα τολμήσει. Για μια ακόμα φορά, η «ιερά μανία» να αναστήσει ξανά στις ευθύνες του τον Ελληνισμό.

18.04.2021

Πηγή: [Η Καθημερινή](#)